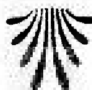
ANUL V. - No. 6.
15 Ianuarie 1929.

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazitar și în Românul necinstit și înstrăinat!“

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine”
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni

CUPRINSUL:

Un număr 12 Lei

Abonamentul în interiorul țării 1 an 300 Lei, 6 luni 150 Lei
„ în străinătate . . 1 an 400 „ 6 „ 200 „

Redactor responsabil: Dr. LAZAR ISAICU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STRADA BOB N-rul 7.

TIPOGRAFIA NAȚIONALĂ S. A.
STR. REGINA MARIA N-rul 4.

ANUL V. — Nr. 6

Cluj, 15 Ianuarie 1929

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine"

„Degenerarea Jidanilor".

Aducem la cunoştinţa cititorilor noştri că a apărut la Bucureşti şi se află de vânzare la librăria Stănciulescu, Bulevardul Elisabeta Nr. 5, studiul savantului nostru fisiolog Dr. Paulescu, profesor la Universitatea din Bucureşti, întitulat *Degenerarea Jidanilor*, scris simplu şi limpede, pe înţelesul tuturora, din care studiu, ce trebue să nu lipsească din casa nici unui Român ce pretinde a fi luminat, ne facem datoria să reproducem următoarele pagini (26—31):

„Turburările Motilităţii

Ca şi sensibilitatea, Motilitatea *e diminuată* la degeneraţi, — deci şi la Jidani, ce sunt *foarte leneşi*.

Dar ea prezintă adesea, în naţia jidănească, alte dezordini, ca: *paralisii*, *contracturi*, *convulsii* (epilepsie), *stângăcie*, etc.

a) Lenevia musculară a Jidanilor

Iată cum descrie **Lombroso,** acest semn de degenerare la *criminali din naştere*.

„Hoţii n'au alt ideal decât să *înlăture orice ocupaţie*.

Hoţii francezi se numesc între ei *pègres*, — adică *leneşi*.

Ţiganii... sunt întotdeauna săraci, căci *ei detestă munca* şi nu se resemnează să muncească, decât pentru ca să nu moară de foame"[1].

Un criminal **(Lemaire)** spunea judecătorilor săi:

„Am fost întotdeauna *leneş*. Recunosc că e o ruşine; dar sunt moale la lucru. Pentru a munci trebue să faci o sforţare şi mă simt incapabil; n'am energie decât pentru rău. Dacă trebue să muncesc, *nu mai ţin la viaţă*"[2].

„Un alt criminal **(Lacenaire)** a împins lenevia atât de departe că *refuza să se scoale, în timpul nopţii, pentru ca să îşi satisfacă trebuinţele naturale*. El dormia profund în mijlocul murdăriilor sale. Cu mare caznă, cu strigăte şi ameninţări, camarazii îl decideau să iasă din patul, — sau mai bine zis *din gunoiul său*... Orice ocupaţie, orice muncă, era pentru el un chin"[1].

De altfel, lenea e unul din *caracterele prostituatelor*:

„Nouă din zece *nu fac nimic* toată ziua, — scrie **Parent-Duchatelet**"[2].

Şi se cunoaşte cât e de răspândită această meserie printre Jidoafce.

De altfel se ştie că Jidanii evită orice *muncă musculară*.

Astfel, ca **samsari,** *ei stau toată ziua* prin culoarele bursei, prin târguri, prin pieţe, pe uliţi, prin ciainării, prin cafenele... unde fac, ca în havre, o zarvă asurzitoare;

ca **zarafi,** *ei nu se mişcă* din comptuarele Băncilor, sau de lângă tarabele cu galbeni, expuse la colţ de stradă;

ca **negustori,** *ei îşi încrucişează braţele* prin prăvălii, în aşteptarea muşteriului neghiob, — sau, cât e ziua de mare, ei ocupă trotuarele, pândind pe trecători, pe care îi vâră, cu de-a sila, în peştera tâlhărească, pentru ca să-i jefoaie;

ca **meseriaşi,** *ei nu pun mâna pe unelte*... pe cari le cedează lucrătorilor de altă rasă; iar, *în fabrici*, ei se îngrămădesc, nu în ateliere, ci prin birouri.

De asemenea, *ei nu se întâlnesc printre muncitorii din minele* de cărbuni sau de piatră, — nici printre *tăietorii de lemne*, din pădurile, pe cari Societăţile lor le devastează.

Nu îi veţi găsi nici printre *argaţi*, sau printre *servitori şi servitoare*, cari muncesc din greu, în chiţimiile jidăneşti, şi cari sunt înşelaţi la plata lefei.

Iar, în Armată, — când *nu dezertează*, — ei caută, prin mită şi bacşişuri, să se chivernisească la *părţile sedentare*.

Dar, mai ales nu s'a văzut Jidani care să pue mâna pe coarnele plugului. Ei nu **muncesc pământul,** pe care îl acaparează, — şi, chiar când li se dă de pomană, ei sau preferă, ca în Basarabia, în Bucovina, în Maramureş, *să-l arendeze* Românilor, a căror muncă o exploatează, — sau, ca în Palestina, ei se grăbesc *să-l părăsească* şi să se întoarcă de unde au venit.

Iată ce scrie, în această privinţă, Dr. **Zieglauer,** un bun cunoscător al moravurilor Jidănimei:

„In Iunie 1783, **Iosif II** dete un decret, prin care silea pe Ovrei *să facă agricultură*, — sau să plece din ţară.

In acelaş an, împăratul, venind în Bucovina, a primit un mare număr de petiţii, dela Jidani.

Astfel, **Gutmann,** din Suceava, se roagă *să fie liberat de agricultură*.

Leib Hastel, casierul Cahalului din Vijniţa, cere *să fie iertat de agricultură*.

Strul Itic, din Cernăuţi imploră să i se lase agricultura, — dar să i se dea voie *s'o facă cu oameni plătiţi* (ţărani).

Comunitatea Ovreiască declară că 255 de familii ovreieşti (din 392) *nu pot face agricultură* şi că vor emigra, dacă vor fi silite să muncească la câmp.

Toată Jidănimea pretinde **să fie scutită de agricultură** şi să i-se lase deschis drumul spre *arendare(?)*[1].

1. **C. Lombroso.** — L'homme criminel T. I, p. 448.
2. **Idem.** — L. cit., p. 448.

1. **Idem.** — L. cit., p. 448.
2. **Idem.** — L. cit., p. 449.

1. **Dr. F. Zieglauer.** — Geschichtliche Bilder aus der Bucowina, 1896—1897. p. 134—143 şi 1—28. Citat de **G. Bogdan-Duică.** — Românii şi Ovreii, 1913, p. 152.

Iar *pretextul* acestui refuz de-a munci pământul, e următorul:

„E imposibil Jidanilor să practice agricultura, din cauza *sărbătorilor jidăneşti,* care cad tocmai în toiul perioadei agricole (?)" [1].

Iată de altfel ce spune *Talmudul:*

„Nu e meşteşug **mai rău** *ca Agricultura.*

Dacă cineva are 100 de taleri în Comerţ, atunci el poate gusta, în toate zilele, *carne şi vin.*

Dacă însă întrebuinţează 100 de taleri spre cultivarea pământului, el nu poate mânca decât *sare şi legume*" [2].

b) Murdăria Jidanilor.

O urmare fatală a leneviei e *murdăria crasă,* în care vieţuiesc, mai abitir ca porcii, Jidanii, ... şi semenii lor în degenerare, Ţiganii.

Ca să vă convingeţi de acest adevăr, n'aveţi decât să treceţi printr'un cartier jidănesc (ca Dudeştii, ca Văcăreştii) sau printr'unul din nenumăratele târguri din Moldova, din Maramureş, din Bucovina, din Basarabia.

Veţi vedea acolo, mutrele respingătoare ale *jupânilor* cu perciuni, cu ochi urduroşi, — cu tichii soioase, — cu laibăre pătate şi jegoase — cu cisme scâlciate, în veci neşterse de noroi, adică tipul grotesc, imortalizat de marele pictor **Grigorescu,** în tabloul: *Un candidat la încetăţenire.*

Veţi putea contempla *balabustele* borţoase, — înecate în grăsime, — nespălate, — nepieptănate, înconjurate, ca nişte cloşti, de o droaie gălăgioasă de copii murdari şi plini de păduchi.

Iar dacă veţi avea curajul să intraţi în vreo dughiană sau în vreun han jidănesc, veţi căpăta ploşniţe şi veţi fi izbiţi de *o putoare scârboasă şi înăbuşitoare,* — pe care Jidanii o exală şi când s'au îmbogăţit — şi care era cunoscută în antichitate sub numele de *„foetor judaicus".*

Cu chipul acesta veţi avea o justă idee despre ceea ce se numeşte o *rasă degenerată.*

Iată cum descrie o Jidoafcă, [1] **murdăria** *Ovreilor din Galiţia:*

„Trebue început răsboiul împotriva **necurăţeniei,** *devenită proverbială,* — şi nu va fi uşor.

Jidanii cred că **păduchii** *sunt o dovadă de sănătate;*

că *bubele de pe piele,* — ce nu trebuesc gonite, sunt şi ele semne de sănătate;

că *e păcat să speli capul copilului,* care nu a împlinit anul.

Va trebui o **muncă uriaşă** ca să-i convingi de contrar.

Femeile şi fetele trebue *să înveţe să scalde copii* şi *să-i pieptene,* — să *spele rufe* şi să le păstreze.

Aci e nevoe de **săpun,** de **sodă** şi de **mijloace de desinfecţie".**

Consecinţa acestei murdării respingătoare e ivirea de *boli molipsitoare:*

ca *tifosul exantematic,* — ce e endemic în Polonia şi în Rusia [2] din cauza Jidanilor;

ca *conjonctivita granuloasă,* — care, prin Jidani, a infectat Armata şi Poporul românesc, provocând *orbiri* incurabile;

ca *arterita obliterantă,* care se observă exclusiv numai la Jidani şi pe care **Leo Burger,** — medicul ce a descris-o, — a numit-o: *Non syphilitic arteritis obliterans of Hebrews;*

ca *râia,* — ca *ftiriasa,* (boala păduchilor) etc., etc.

c) Pribegia Jidanilor

Un alt semn al Degenerării, — în legătură cu *lenevia musculară,* e **Vagabondajul** sau **Pribegia.**

„Există indivizi, — ca şi *rase întregi,* — la care vagabondajul *e congenital...*" [3].

„Un element psihologic al vagabondajului e o *surexcitaţie psichică generală,* **mai mult congenitală** decât dobândită, — care împiedică, pe cei ce-s atinşi, *să facă o muncă continuă şi regulată*" [1].

Fiind degeneraţi, Jidanii sunt nomazi, — ca şi Ţiganii, — şi prezintă o *tendinţă evidentă la vagabondaj.*

Ei nu se pot stabili definitiv într'o localitate, — pe care o schimbă pentru o alta, de îndată ce află că acolo se găsesc oameni cinstiţi şi naivi, pe spinarea cărora să poată trăi, ca paraziţi.

Iată ce zice, în această privinţă, un autor german:

„Internaţionalismul presupune şi chiar cere *o renunţare* la stabilitate, la glie, la ţară, la patrie.

Fiindcă Jidanul nu cunoaşte *o patrie,* în înţelesul nostru, — fiinţa sa îi impune să fie **internaţionalist** şi el reacţionează duşmănos împotriva celor ce sunt naţionalişti...

Cel ce e legat de glie, trebue să dorească, în jurul său, existenţa unor stări *stabile* şi *ordonate,* pentru ca să poată umbla liniştit după munca-i producătoare şi constructivă.

Însă **Nomadul,** însufleţit de nevoia *d'a-şi putea duce uşor cu sine bunurile,* — trebue să caute să îşi facă averea *transportabilă,* adică să o mobiliteze" [2].

Beduinii, — popor semitic nomad, — au multe asemănări cu Jidanii, — şi profesorul **Adolf Warmundt,** în scrierea sa: „Legea nomazilor şi Jidănimea de astăzi", aduce argumente incontestabile în privinţa obârşiei spirituale a Jidanilor, — ce e *identică cu aceea a* **Seminţiilor semitice** ale pustelor.

Toate aceste seminţii au particularitatea *nestatorniciei vieţii morale.* Nici una nu cunoaşte noţiunea de *Stat bine închegat,* — căutându-şi fericirea într'o *veşnică pribegie şi migraţie.*

Ele *pustiesc* locurile de păşune şi merg mai departe, — acolo unde găsesc un nou şi proaspăt *teren de jefuit.*

Ele au obiceiul să surprinză, pe neaşteptate, inamicul, şi să-l nimicească complect.

Ele sunt animate de *spiritul de exterminere,* ce lasă cetăţile pustii în urma lor.

Însă Jidanii, — în urma contac-

---

1. **Idem.** L. Cit., p. 69. Citat de **Verax.** — La Roumanie et les Juifs, 1903, p. 335.
2. **Talmud.** — Trad. Jebam. f. 63, 1. Prof. Dr. **Aug. Rohling.** — *Jidanul Talmudist.* Traducere în româneşte de Căpitan **Gh. Beleuţă,** p. 100, 1925, Cluj.

1. **P. Berthold** [Bertha Pappenheim]. — Zur Judenfrage in Galizien Frankfurt a M. 1900. Citat de Prof. **G. Bogdan-Duică.** — Românii şi Ovreii, p. 92.
Autoarea e Preşedinta *„Federaţiei Femeilor Ovreice"* din Germania.
2. **Leo Errera.** — Die russischen Juden, Bruxelles, 1903, p. 29. Citat de Prof. **G. Bogdan-Duică.** — Românii şi Ovreii p. 46 [nota].
3. **C. Lombroso.** — L'homme criminel. T. II, p. 525.

1. **Idem.** — L. cit., p. 562.
2. **F. Roderich-Stoltheim.** — Jidanii în Comerţ şi Secretul reuşitei lor, p. 34. (Traducere românească de Dr **S. Julea** şi **I. Măgură).**

tului cu popoarele civilizate, — şi-au schimbat felul *incursiilor de jaf*. Ei nu mai omoară cu ascuţişul săbiei, — ci sugrumă pe duşman, cu lanţul de aur al Capitalismului"[1].

„Pribegia şi *Străinismul* sunt semnele carateristice ale Semiţilor, despre al căror străbun, **Cain,** — ucigaşul plugarului **Abel,** — stă scris:

„Să fii *rătăcitor* şi *fugar!*

„Mâna ta să fie îndreptată *împotriva tuturor* şi mâinile tuturor împotriva ta"[1].

Dr. N. C. Paulescu
Bucureşti.

1. **Idem.** — L. cit., p. 159.

1. **Idem.** — L. cit., p. 173.

Un cercetător întreg.

Cercetător întreg este acel intelectual, care punând o problemă în toate legăturile ei şi sub toate feţele, după ce a fixat adevărul sub toate aspectele, are nu numai priceperea profesională, ci mai ales curajul să comunice marelui public rezultatul studiilor sale, fără rezerve şi fără reticenţe.

La noi sunt oameni de ştiinţă, cari fac onoare specialităţii lor, dar cari ocupându-se de o chestiune, ce atinge în mod inevitabil şi problema jidovească, preferă să comită greşala unei grave lacune în studiul lor, decât să-şi spună cuvântul de savanţi imparţiali şi în această materie.

Să întâlneşti la marginea sferii studiilor tale, sau chiar înlăuntrul acelei sfere un element nou, a cărei analizare exactă ar aduce deplină lumină asupra întregului, şi să treci cu tăcerea peste acel element, înseamnă nu a servi, ci a deservi ştiinţa.

Omului de ştiinţă nu este permis să facă „diplomaţie" în cercetările lui, sacrificând o cât de mică parte de adevăr. De această gravă boală, care îi coboară autoritatea morală, suferă în zilele noastre cercetarea ştiinţifică în materie politică, economică şi socială din România întregită.

O fericită excepţie, spre onoarea lui şi sporind prestigiul culturii româneşti, face profesorul universitar dela Cernăuţi, dl Traian Brăileanu. Dovada ne-o aduce în studiul său, limpede gândit, riguros exact, înzestrat cu un vast aparat de literatură, apărut în 1928, întitulat **„Politica"**.

Chestiunea este grea şi vastă, spinoasă şi delicată, având întinse ramificaţii şi legături în toate direcţiile vieţii sociale. Aşa fiind, nu se putea ca dl Brăileanu în investigaţiile sale conştiincioase şi complete, să nu dea şi peste chestiunea jidovească. Nu se putea ca om de ştiinţă, de o perfectă corectitudine, care în înalta-i îndeletnicire de universitar se numeşte obectivitate luminoasă, sprijinită pe iubirea neprihănită a adevărului, nu se putea să facă diplomaţie ocolind cu măruntă chibzuială interesată chestiunea jidovească, cum fac atâţia din pretinşii factori culturali de pe catedre universitare. Urmând calea cercetătorului întreg, a dat colegilor săi de specialitate, pilda cum se studiază cinstit o problemă şi cum se expune marelui public, drept, deplin şi bărbăteşte rezultatul muncii de savant.

Spre exemplu, în capitolul întitulat „Organizarea teritoriului" cu subtitlul „Posibilităţile geografice ale Daciei pentru constituirea unui stat", autorul îmbrăţişând trecutul şi prezentul vieţii noastre româneşti cu infiltraţiile etnice suferite, ajunge în mod inevitabil să dea peste Jidani, despre cari face următoarea afirmaţie (pag. 295): *„Aceşti Evrei luară locul Fanarioţilor şi azi, ei stau în România ca „muştele pe rana deschisă", astfel că „problema evreiască" constitue una din cele mai importante probleme ale politicii interne a statului român"*.

Intreb pe sociologii noştri şi în special pe dl Gusti, profesor la Universitatea din Bucureşti, specialist şi cu renumele cel mai solid stabilit în materie de sociologie, îl întreb ce poziţie ia, ca om de ştiinţă, cercetător întreg, deci având în primul rând cultul adevărului şi curajul de a-l răspândi în marele public fără „diplomaţie", ce poziţie ia Dsa faţă de afirmaţia mai sus citată a colegului meu şi al Dsale dela Cernăuţi?

In alte parte colegul nostru Brăileanu, ocupându-se, cum este firesc într'un tratat de „Politică" şi de plaga corupţiei (vezi cap. XVI pag. 159—179) şi explicându-i cauzele, ajunge la următoarea concluzie, cu privire la acţiunea Jidanului, ce inevitabil îşi face apariţia în câmpul de investigaţie al sociologului modern. Iată ce scrie la pagina 160: *„Pe de altă parte nu putem nega că ei (Jidanii) au fost şi sunt agenţi ai corupţiei publice ori unde s'au aşezat"*. Intreb în special pe dl sociolog Gusti: ce crede Dsa despre această afirmaţie? Este justă sau eronată? Un om de ştiinţă nu poate tăcea asupra unei chestiuni, care nu numai că intră în specialitatea sa, dar în vremea noastră preocupă intensiv şi opinia publică. Dacă tace, abdică şi dela rolul omului de ştiinţă şi dela rolul de factor cultural în viaţa ţării lui.

Mă adresez dlui Gusti, pentrucă Dsa care s'a ocupat cu problema „partidului politic", nu se poate să nu fi zărit într'un colţişor al domeniului cercetat şi acţiunea celor 3 milioane de Jidani în viaţa partidelor politice din România întregită; şi tot dela Dsa, ca dela un factor cultural de prima forţă, aştept să aud cuvântul de senină apreciere, deci neinfluinţată de nici o consideraţie trecătoare, asupra capitolului VIII din Partea II a studiului dlui Brăileanu, şi anume despre „Presă" pe care revista noastră îl reproduce în întregime mai jos.

I. C. Cătuneanu.

„Presa"[1].

Instrumentul principal pentru creiarea, adâncirea şi răspândirea „culturii", adică pentru raţionalizarea activităţilor omeneşti şi coordonarea lor, este *cuvântul scris*: cartea, revista, ziarul. Ierarhia culturală a popoarelor se poate stabili, astăzi, prin comparaţia producţiei tipografice — din punct de vedere cantitativ şi calitativ. Această producţie ne arată gradul de raţionalizare a diferitelor activităţi şi gradul coordonării lor. Şi, în special, gradul de coordonare se va putea cunoaşte din publicaţiile menite să răspândească cunoştinţe de tot felul, să informeze massele largi asupra rezultatelor ştiinţelor şi a posibilităţilor de aplicaţiune practică a acestor rezultate, să creieze o ideologie comună în toate domeniile arătând toate posibilităţile de cooperare ale diferitelor categorii de activităţi pentru realizarea unei ţinte comune.

In baza expunerilor noastre din capitolul precedent, publicaţiile de tot felul pot fi împărţite în două mari categorii: 1. cele ce servesc pentru progresul raţionalizării activităţilor şi cari pot fi numite „publicaţii de specialitate", şi 2. cele ce servesc pentru coordonarea activi-

[1]) Robert Brunhuber. Das moderne Zeitungswesen, Leipzig 1907. — Ludwig Salomon, Allgemeine Geschichte des Zeitungswesens, Leipzig 1907. — Emil Löbl, Kultur und Presse, Leipzig 1903. — Julius Goldstein, Die Presse. Eine kulturphilosophische Studie (Archiv für Sozialw. und Sozialp Bd. 51). — Adolf Braun, Geschäfts- und Parteipresse (ibid. Bd 50). — Georges Lechartier, Le role international de la Presse („L'Esprit International", Paris 1928, No. 5). — J. Bryce, Les Démocraties modernes, I. Chap. X: La Presse dans une Démocratie

tăţilor şi înlesnirea schimbului de bunuri (materiale şi ideale). Intre aceste din urmă vom găsi „ziarele", „presa". Presa va oglindi gradul de cultură socială sau generală a unui popor, va oglidi concordanţa sau interferenţa sferelor de interese individuale şi colective.

Pentru studiul fenomenelor politice presa are o importanţă specială, căci ea este barometrul schimbărilor produse prin circulaţia elitelor şi prin luptele între clasa politică şi „demagogi". Desigur că se exagerează rolul presei ca „factor cultural". Dimpotrivă, presa trebue să se adapteze gradului de cultură a publicului căruia i se adresează. Arta ziaristului şi a editorului de ziare consistă în a cunoaşte „gustul" cetitorilor pentru a dobândi câţi mai mulţi cetitori. Şi aci trebue să împărţim ziarele după scopurile individuale ale ziariştilor şi editorilor. Scopul poate fi curat material, câştigul de bani; ziarul va fi în acest caz o întreprindere comercială ca oricare alta. Ţinta ultimă va fi de a face ca ziarul să se vândă într'un număr cât se poate de mare de exemplare, să câştige cât mai multe inserţiuni dela firmele comerciale etc. Aceste ziare, „independente" din punct de vedere politic, exploatează numai politica ţinând seama şi de interesul politic, mai mult sau mai puţin accentuat, al cetitorilor. Dacă editorii urmăresc şi ei scopuri politice, ei vor năzui, prin felul cum dau informaţiunile politice, să înrâurească asupra opiniei publice, să susţie sau să slăbească anumite curente şi să dea „formule de acţiune". Cu cât educaţia politică într'o ţară va fi mai raţionalizată, cu atât mai precauţi trebue să fie ziariştii în discuţia problemelor politice interne şi externe. Ei vor înrâuri asupra opiniei publice mai mult prin ceea ce nu spun, decât prin ceeace spun, cum observă J. Bryce.

In statele apusene editarea unui mare ziar se poate compara cu o mare întreprindere industrială, reclamând capital şi organizaţie raţională. Din această cauză proprietarii şi editorii acestor ziare aparţin de regulă clasei politice, elitelor politice şi economice, şi ei vor susţine interesele acestor elite. Această concordanţă presupune însă o concordanţă a acestor elite şi din alte puncte de vedere: naţional, religios, etc. In unele State însă elitele sunt divizate prin deosebiri de rasă, naţionalitate, religie, şi, în acest caz, vom găsi ziare, bine întemeiate din punct de vedere comercial, cari vor năzui însă a slăbi situaţiunea clasei politice. Cel mai tipic exemplu este „presa evreească", care, în cele mai multe State, urmăreşte cu persistenţă şi cu multă abilitate distrugerea elitelor politice naţionale pentru a înlesni egemonia „elitei economice evreeşti". Această presă, internaţională din punct de vedere al Statelor, naţională intransigentă din punct de vedere al comunităţii (religioase-economice) evreeşti, sprijineşte toate curentele radicale pentru a înlesni intrarea în elita politică tuturor demagogilor, astfel ca solidaritatea clasei politice să fie neîntrerupt ameninţată. Se'nţelege că această presă e oricând dispusă să primească subvenţii dela guvernanţi, dar nici când sumele primite nu o vor îndupleca să trădeze interesele comunităţii evreeşti, să devieze dela scopul urmărit, care rămâne instituirea dominaţiunii Evreilor. In acest fel presa evreească, prin mijloacele materiale de care dispune, prin personalul recrutat din surplusul de intelectuali cari nu-şi pot găsi ocupaţie în alte domenii, a devenit o primejdie mai ales pentru Statele a căror elită politică e în decadenţă sau abia în formaţiune sau în cari Evreii au reuşit să-şi instituiască egemonia economică, năzuind a ajunge prin ea şi la egemonia politică. Nu vom greşi afirmând că Statul nostru se găseşte în această situaţie. O analiză a publicaţiilor periodice din România, cari se ocupă de chestiuni politice şi economice, ne-ar putea dovedi cu prisosinţă primejdia ce ne ameninţă. Clasa politică românească nu dispune de o presă care să susţie interesele politice şi economice ale naţiei noastre. Ziarele româneşti, în marea lor majoritate, sunt ziare de partid puse în slujba politicianilor cari se luptă întreolaltă pentru acapararea puterii. In ele îşi găsesc loc intrigile, calomniile, insultele cu cari operează politicianii pentru a-şi scădea reciproc prestigiul în faţa mulţimii. Coloanele ziarelor sunt umplute cu polemici personale, cu informaţii despre fraude, aberaţii sexuale, procese scandaloase etc. Această presă redă în mod fidel icoana vieţii politice stăpânită de regimul partidelor politice, cum, pe de altă parte, şi desbaterile parlamentare ne arată aceeaş icoană. Invăţăm din analiza presei noastre a cunoaşte lipsa unei clase politice-militare disciplinale şi bine consolidate prin tradiţie şi educaţie raţională, precum şi lipsa totală de educaţie politică a populaţiei româneşti. Ironia cea mai mare e cuprinsă în afirmaţia că această presă contribue la educaţia politică a cetăţenilor, când doar evident este că presa este aşa cum este tocmai din cauza lipsei de educaţie politică, şi a clasei conducătoare şi a masselor largi ale populaţiei.

Inzădar vom căuta în presa românească tendinţa de a coordona activităţile stărilor şi claselor sociale pentru înfăptuirea unui scop comun, care nu poate fi altul decât menţinerea echilibrului sistemului politic. Dimpotrivă, vom găsi tendinţa accentuată de a distruge orice posibilitate de cooperare, pentru a deschide drum liber concurenţei şi luptei de exterminare a facţiunilor politice pentru exploatarea fără de control a claselor producătoare.

Indreptarea acestei situaţii nu poate veni decât din intensificarea „culturilor speciale", din organizarea raţională a educaţiei profesionale, în primul rând a ţărănimiii. Realizarea unui progres în această direcţie ar avea drept urmare şi o schimbare a vieţii politice şi, în mod logic, şi o schimbare a presei noastre. Ea ar deveni ceea ce ar trebui să fie: instrumentul de înlesnire a schimbului de bunuri materiale şi ideale între indivizi şi grupuri şi un instrument de apărare a intereselor naţionale faţă de duşmanii interni şi externi ai Statului naţional român. Rezultatul acesta fericit s'ar putea obţine însă numai prin transformarea „plutocraţiei demagogice", care stăpâneşte azi Statul, într'o clasă politică-militară, într'o adevărată elită politică, pentru care bogăţia e un mijloc de înfăptuire a scopurilor politice, iar nu politica un mijloc de îmbogăţire".

Traian Brăileanu
prof. univ. — Cernăuţi.

Alegerile şi perfidia Jidanului.

Din cele mai vechi timpuri şi până în ziua de azi, arma de luptă şi de existenţă a Jidanului a fost: *intriga, ura, viclenia, prefăcătoria, perfidia* cu toate colateralele lor, singurele, cu care a putut trăi în lume, în trecut, ca şi azi.

Este fapt cert şi cunoscut de toată lumea că, Jidanul — mai ales cel dela noi din ţară — urăşte de moarte tot ce este Român şi creştin. Şi, sub influinţa acestei uri şi duşmănii satanice, merge până a ucide pe Român, administrându-i — în băuturi anume pregătite — cea mai puternică otrăvă — numită *metelic* —

fără pic de milă, de jenă, sau mustrare de conştiinţă, (cazul atâtor săteni otrăviţi mai zilele trecute).

Este adevărat că justiţia urmăreşte pe făptuitori, spre a-i pedepsi aşa cum cere legea. Insă datorită modului pervers al Jidanului de a se apăra in felul că *„el ca negustor a cumpărat băutura dela alt negustor“*, justiţia cu greu va putea lumina cazul şi dacă morţii se odihnesc întru Domnul, soţiile şi copiii lor sufere amarnic, fiindcă mizeria i-a prins în braţele ei; iar Jidanii bat în palme de bucurie şi le râde sufletul că, au mai scăpat de atâţi goimi.

Cu ocazia căderii liberalilor dela putere, cahalul — care totdeauna a căutat, *să fie numai cu guvernul* — simţind că, partidul naţional-ţărănesc are toate şansele, de a birui în alegeri şi de a guverna mai mult timp, cahalul — zic — s'a pus pe lucru în ascuns şi drept consecinţă, din chiar senin, ţara s'a pomenit — ca niciodată — şi cu unele *frământări şi întruniri publice jidăneşti*.

Aceste întruniri „sunt o născocire drăcească a cahalului, întrucât în ochii lumii ele au aerul unor lupte politice între două tabere adverse jidăneşti. Una din părţi, în cap cu prefăcutul şi vicleanul Filderman, ţipă şi se bate cu pumnul în piept că, ei au fost şi sunt liberali, din tată în fiu, şi, ca atare dl V. Brătianu şeful partidului liberal, a fost, este şi rămâne pentru ei, scumpul şi nepreţuitul lor şef politic. A doua parte adversă de Jidani din Iaşi şi Dorohoi, în cap cu nişte şefi improvizaţi în pripă şi fără prea cunoscute nume, dar aleşi dintre cei mai destoinici şireţi, se sbat şi strigă cât pot mai tare, să convingă pe creştinii şi Românii de baştină că, ei — din tată în fiu şi din neam în neam — au fost naţional-ţărănişti şi ca atare mor şi se prăpădesc de dorul şi de dragul dlui Iuliu Maniu şeful acelui partid!

In realitate această luptă — botezată — *politică*, dintre cele două partide jidăneşti, este cea mai grozavă perfidie născocită de cahal! Căci atât cei dela Bucureşti în cap cu Filderman şeful U. E. R., cât şi cei din Iaşi, Dorohoi şi de pretutindeni, sunt adevăraţi fraţi în Iuda şi cei mai buni şi mai intimi amici, între ei; iar prefăcuta neînţelegere politică dintre dânşii, este inventată anume, ca să arunce praf în ochii lumii, ca să creadă Românii că, ambele partide sunt duşmane între ele şi că se urăsc de moarte!.. Prin acest mijloc perfid ei rămân tot pe lângă — şi chiar în guvern — unde au numai de câştigat şi nimic de pierdut!..

Această grozavă perfidie este opera cahalului prin Sinagogi şi aranjată apoi în plan diabolic, în birourile băncilor Marmorosch şi Bercovitz. Şi, ca dovadă că lucrul este perfect adevărat, voiu cita faptul următor:

Cei doi bancheri — Marmorosch şi Bercovitz — dându-şi seama că, un partid politic mare, precum este azi cel naţional-ţărănesc, are nevoe de a fi sprijinit şi băneşte şi cum toţi partizanii lui sunt fără mijloace şi n'au averi, ei — cei doi bancheri — prin anumiţi intimi ai lor — au sugerat ideia că, partidul ţărănesc trebue să-şi facă o bancă proprie; iar ei — Marmorosch-Bercovitz — ca buni financiari şi mai ales ca *„foarte buni Români“* se oferă în mod, chiar dezinteresat..., a pune la dispoziţia partidului şi în special a dlui Maniu ca şef, câteva zeci de milioane ca *prim* fond bancar!..

Dacă chestiunea este deja aranjată, sau este încă tot numai sub formă de proect, nu ştiu, dar eu — ca bătrân ostaş — nu pot face dlui Maniu injuria că, nu-şi dă seamă de dedesubturile ascunse şi criminale ale acestei *amabilităţi jidoveşti*.

Premeditarea gândită că, cu timpul partidul va lucra aşa fel, ca să scape de tutela celor doi Jidani, eu cred că, trebue înlăturată chiar dela început, întrucât este absolut nevoe de aplicat în cazul de faţă, înţelepciunea zicătoarei: *„Fereşte-mă Doamne de amici, că de duşmani mă păzesc eu“*.

Un prim început de linguşire şi perfidie jidănească, pare a se zări în numirea lui Rosenthal ca advocat technic şi consilier al împrumutului, de care ţara are nevoe, şi mi se pare şi în numirea aceleiaşi persoane, ca *ambasador la Washington!*

Când în ţară avem atâţi bărbaţi de seamă, savanţi şi *maestri* în ştiinţa *Dreptului* şi atâţi alţii versaţi în *Diplomaţie*, era oare nevoe să recurgem la ajutorul unui străin de neam... şi ţara să fie reprezentată în America tocmai de un Jidan ?!...

Apoi, ce rost şi ce scop, are oare telegrama conducerii partidului ţărănesc din Bucureşti către prefectul de Târnava Mare, de a trece pe lista de alegeri oficială a partidului, pe Jidanul *Soepkez*, cunoscut ca duşman de moarte al Românilor ?! şi mai ales că acest Jidan este şi director la banca Marmorosch ?!

Ca bătrân ostaş şi care am sângerat în cele 3 răsboaie pentru întregirea neamului, îmi permit a sfătui pe dl prim-ministru Maniu, să se ferească, ca de foc, de a cădea în ghiarele Jidanilor, căci în momentul când ei vor prinde un minut favorabil, nu se vor sfii de a-l strivi, ca pe o gâză urâtă.

General Tarnoschi
— Iaşi —

Moldova sufocată de Jidani.

— O rectificare. —

In revista *„Infrăţirea Românească“* din 15 Decemvrie 1928, domnul profesor I. C. Cătuneanu, prin articolul D-Sale: *„Pericolul jidovesc şi intelectualul român“*, voind să arate intelectualilor şi pierderea definitivă a Moldovei, din hotarele Marelui Voevod *Ştefan cel Mare*, aduce ca argument chiar cele scrise de un presupus Jidan I. M. Noor, precum urmează:

„Las un Jidan să vorbească despre situaţia din Moldova şi anume pe I. M. Noor în cartea întitulată *Christ Messia ebreesc*, apărută în Bucureşti la 1923, pag. 74—75; iată ce spune:

„Nu mai departe la noi în Moldova: *toate oraşele, târguri şi târguşoare, unde au pătruns Ebreii, creştinii au dispărut; cum vedem: nimic decât armata şi funcţionarii ca în colonii, apoi ceva resturi şi prin mahalale. Aşa, că toate oraşele din Moldova, aproape fără excepţie, sunt în această stare. Unde sunt originalii, umplutura oraşelor dinaintea Ebreilor? Extincţiune etnică, extincţiune fizică: au fost dar nu mai sunt, după cum asemenea nu vor fi şi în celelalte oraşe în curs de pătrundere ebreiască“*.

Apoi întrebarea domnului profesor Cătuneanu: „Faţă de acest fenomen de *extincţiune etnică*, ridicatu-s'a vre-unul din titularii catedrelor de sociologie dela cele patru Universităţi, să analizeze situaţia, să-i arate cauzele, să denunţe pericolul şi pe agentul semănător de moarte naţională, pe Jidan? etc. Răspunsul se cunoaşte: nici unul“.

Până aci foarte adevărat, nimic de zis, ci numai de plâns. Atât numai că autorul sub pseodonimul I. M. Nor — nu Noor — aduce rectificare prin aceasta, că nu este Jidan, ci Român din moşi strămoşi, cu toate drepturile ce decurg de aci, deci şi cu acelea pentru cariera de militar, fost activ în ultimele 3 răsboaie, fiind şi rănit.

De acelaş autor — subsemnatul, — este şi cartea *„Moldova creştină şi Iudaismul talmudic“*. Spre a complecta tabloul trist de mai sus din cuprinsul Moldovei, să dăm şi câteva rezumate din cuprinsul acestei cărţi.

„In toate oraşele, târguri şi târguşoare acaparate de Jidani, nu numai aspectul lor, dar şi aerul miroasă a Jidovime asiatică: pretutindeni talmudici, pe dedesupt talismanele credinţei lor, feţele incadrate în părţi cu peis-perciuni, întocmai ca'n centrele Palestinei, deci acesta ar fi portul lor naţional. In aceste cuprinsuri nimeni nu poate supravieţui din cei de alt neam. Iată extincţiunea.

(Pag. 56.) „Dacă aşa este la ce bun mai stau monumentele istorice, insigniile naţionale, în aceste părţi, fără Români, ca să le profaneze Jidovimea prin dispreţul lor?

„In Iaşi de pildă: Statuia lui Ştefan Cel Mare, făuritorul Moldovei, în loc de faima unui trecut glorios, umilinţă, în extrem, sub duhoarea mulţimei jidoveşti!

„Mănăstirea Putna, cu mormântul Marelui Voevod, tot aşa: în loc de fumul candelor de tămâe, fumul unor fabrici de cherestea, ale unui Jidan Fischer.

„Curtea domnească dela Suceava, abia urme din ea.

Din Suceava când el sare
Pune peptul la hotare.

„Şi-a sărit apărând hotarele Moldovei sale 47 ani şi câteva luni, 1457—1504, oprind toate invaziile barbare şi puterea semilunei, spaima lumii de pe atunci. Cu acest scut de apărare nu numai ale hotarelor sale, ci şi a întreg apusului, căci peste el, Marele Voevod al Moldovei, nu se putea trece.

„Toate acestea pentru ce? Ne-a dat şi ne-a păstrat o ţară aşa de frumoasă cu atâtea jertfe, ca noi acum să o lăsăm pradă Jidanilor, să se instaleze în ea fără luptă. Aşa cum s'au petrecut şi se petrec lucrurile, sub ochii tuturor partidelor — cu aceeaş toleranţă sau nepăsare din partea noastră şi până astăzi, fără a reveni la reluarea acestei părţi din ţară — s'ar putea spune că ocuparea ei s'a făcut şi se face prin cedare, de bunăvoie din partea Românilor[1]). Nu le mai rămâne decât să zică: Să o stăpânească sănătoşi! Acum şi pururea. Iată opera guvernelor, în sine a partidelor.

„Partea religioasă şi mai rău. Chiar sf. Mitropolie din Iaşi cu toţi erarhii săi, este sufocată, asediată de toate părţile de jidovime; plânget sună în dangăne de clopote, a pustiu cu jale, peirea creştinească, căci în jurul său creştini nu mai sunt. Biserica Trei-Erarchi, ori cele alte biserici, de mult şi-au pierdut faima. Sinagogile jidoveşti acum îşi au puterea cultului. Sfinţii bisericilor creştine, cei deapururea sfinţiţi, asediaţi de Jidovime, înzadar mai cheamă, strigă mila credincioşilor lor, ca să-i scape, căci nimeni nu se mişcă, nici cei de sus, nici de jos.

„Iar când din întâmplare soseşti Sâmbăta într'un orăşel înfundat din Moldova, mori de foame, totul este închis, numai şabăsul religiunii lor, în vigoare. In faţa caselor şi pe strade forfoteală în haine de sărbătoare: în papuci, halat lung — antereu — scufă 'n vârful capului, tunşi în ceafă, perciuni în părţi; pe dedesupt talismanele credinţei lor talmudice. *Iată cui s'a dat împământenirea şi ce fel de asimilare este.*

„*Cauzele pierderilor noastre faţă de Jidani,* sunt mai multe, dar vom arata numai următoarele, din ordine fatală, inevitabile.

„*a)* Principiu etnic din istorie: Dintre 2 sau mai multe naţiuni în contact prelungit, cea mai tânără dispare. La început dispariţia etnică — caracterele şi aptitudinile sale — în sine sufletul său, ca naţie de origină, se înlocueşte, prin substituire, cu cel al naţiei mai vechi. De aci avantajul Evreilor, căci ei sunt cea mai veche rassă, în unda vieţii universale; în cazul de faţă cu mii de ani mai vechi ca rassele actuale din Europa, al căror suflet ca şi al nostru — se înlocueşte treptat prin cel jidovesc. Dacă sufletul se duce, partea fizică dela sine urmează. Cum zic: dispariţia tinereţei numai prin contact prelungit. Dar dacă vigoarea tinereţei intervine din timp şi distruge vechitura — cum au distrus Romanii toată vechitura lumii vechi de pe atunci a Asiei, a Africei, şi resturile din Europa, atunci contagiuunea nu mai are loc şi sufletele cele mai tinere rămase singure îşi urmează starea normală în viaţă până la punctul culminant al desvoltării lor. Dacă am fi distrus şi noi, încă dela origină aceşti venetici, am fi scăpat de vechitura lor şi de extincţiune. O singură greşală au făcut Romanii: n'au distrus şi vechitura grecească, cu moliciunea coruptă bizantină şi de aci, în mare parte, sfârşitul lor: în contact prelungit cu Grecii, până la curtea împăraţilor romani, sufletul vechiturii greceşti — fără caracter, oscilant şi 'n moleciune — a înlocuit pe cel energic şi plin de vigoare, din originea romană, cu care a cucerit lumea.

„La noi acelaş lucru se petrece. partea etnică, sufletul vechiturii jidoveşti, cel de speculă, jaf şi furt, se substitue neîncetat şi schimbă, în întregime caracterul sufletesc, cinstit şi cavaleresc de origină al Românului. Exemple de toate zilele. Altă observaţie: Jidanii sunt internaţionali, acelaş lucru se propagă şi printre ai noştri, de aci slăbirea sentimentului naţional. Şi aşa tot răul jidovesc, atinge şi distruge părţile bune ale Românilor. Aşa, că într'un viitor nu prea departe, partea etnică — caracterele şi aptitudinile, în complectul lor sufletul de origină al Românului — va dispare complect, substituit prin cel jidovesc; în aceeaş măsură şi naţia românească, ea însăşi naţia, acest suflet. Iată extincţiunea generală sau cum *„noi vom peri ca naţie“*.

b) „Din cauza deosebirei dintre cele 2 religiuni opuse: deoparte religiunea mozaică cu principiul interesu'ui, aşa cum reesă din Vechiul-Testament — legea evreească cu detalii prin regulamentul acestei legi Talmudul — prin care se cere neîncetat distrugerea celor de alt neam, avuţiile lumii, prin ele bunurile pământeşti şi dominaţia universală; iar de cealaltă parte religiunea creştină, cu principiul desinteresului, cu nimic pământesc, — în viaţa de aci ca preparative numai pentru viaţa viitoare cerească, — aşa cum reesă din învăţăturile sale prin Noul-Testament, care mai cere adepţilor săi neîncetat răbdare, supunere şi blândeţe. Apoi combate trufia, sau mândria omului superior şi propagă umilinţa în extrem, căci dacă-ţi dă cineva o palmă peste un obraz întoarce-i şi pe celalalt, etc. Prin practica îndelungată a acestor învăţături creştineşti se urmăreşte a se face nişte caractere supuse, inofensive, blânde, asemenea blândeţei oilor. Chiar şi Isus, fondatorul religiunii, la sfârşit când lasă pe Sf. Petru ca succesor al său pe întreaga creştinătate — nu numai la Roma — îi prezintă omenirea creştină ca pe nişte oi în turme. (Ioan Cap. 21 V. 15 V. 16 şi V. 17).

„Aşa şi în cazul de faţă, cu cele ce se petrec în Moldova: priviţi cum lupii, Jidanii, sfâşie oile domnului, turme închise în staule — dogmele creştineşti — spre sfârşit acum.

„Adică: *o stare de lucruri corespondentă celor 2 religiuni opuse, unde fiecare credincios îşi are puterea de viaţă, caracterele şi aptitu-*

[1]) Până acum avem în Moldova, din hotarele lui Ştefan Cel Mare 6,000.000 Români şi 300.000 Jidani.

dinile, după practica îndelungată a principiilor din religiunea lor.

c) „Influenţa politicii jidoveşti asupra partidelor autohtone, în toate ţările cu Jidovime deasă nu numai la noi.

„Constatat este din istorie că multe naţiuni şi-au găsit sfârşitul din cauza partidelor lor politice, se cunosc cazuri din cea mai veche anticitate. Dintre acestea să reamintim numai unul: sfârşitul Cartagenei. Şi anume: Anibal, general cartaginez, cucerise toată Italia, ajuns la porţile Romei, când să-i dea lovitura de graţie este răsturnat, în ţară, de partidul advers Barca. Lăsat fără ajutor, la propriile sale mijloace, nu atacă decisiv şi nu intră în Roma, căutând mai întâiu restabilirea celor din ţară. Restul se ştie: Romanii au timpul să se refacă, răsboaiele punice, în continuare, până la distrugerea Cartaginei".

Iată cauzele, sau o parte din răspunsurile la întrebarea de mai sus, a dlui profesor Cătuneanu. Cât priveşte sociologia — ca recurs la ajutorul ei — cum şi psihologia, abia sunt la început universal, nu numai în România. Aşa că nu putem conta pe ajutorul lor moral, în practica vieţii din afară, tot ceva fizic şi energic trebue. **I. Mironescu Nor.**

— Bucureşti. —

Iudaismul, Creştinismul şi Fordismul.

Celor descurajaţi.

Tratatul de pace dela Versailles, mai mult ca orice, a atras atenţiunea omenirii asupra „Imperialismului bancar iudaic" şi a universalizat antisemitismul.

Iudaismul, cu idealul său: „Imperiul lui Izrael", azi este studiat cu multă sirguinţă, sub toate aspectele sub cari se prezintă: religios, moral, cultural, economic şi politic. Pe fiecare zi apar, în toate ţările, fel de fel de studii şi documente, cari scot iudaismul din misterul în care, din calcul, a fost ţinut de reprezentanţii lui, mii de ani. S'ar putea susţine cu succes că cea mai de seamă problemă socială la ordinea zilei, în lumea întreagă, azi este: „problema iudaismului moral, economic şi politic".

Această problemă îmbracă diferite aspecte. Unele dintre aceste aspecte însă nu lasă să se vadă scopul final al problemei, aşa că foarte multă lume face antisemitism fără să ştie.

Antisemiţii cari cunosc şi pătrund bine fondul vieţii noastre sociale, în faza în care se prezintă azi, trebue să fie optimişti, ba chiar siguri de succesul lor final.

Iudaismul, anterior creştinismului, a primit prima şi cea mai puternică lovitură, religioasă şi morală, dela Cristos. Creştinismul ţine piept iudaismului de aproape 2000 ani. In zilele noastre creştinismul părea aproape înfrânt de iudaism sau, în orice caz, condamnat a fi înfrânt.

In ultimul ceas însă vine în ajutorul creştinismului Ford, cu al său „Fordism", care poate fi numit „Creştinismul economic".

Imperialismului bancar anglo-iudaic, azi se opune imperialismul economic american-fordist.

Politicii anglo-iudaice de înfometare a masselor, de desbinare, de violenţă şi de răsboiu-armat, America îi opune politica măririi salarului şi a consumaţiei, şi ieftinirea producţiei, cu scopul final: „înlăturarea bancherului speculator", azi singurul turburător al păcii universale.

In locul luptei de clasă, Fordismul a scos la suprafaţă politica „masselor economice", în care clasele sociale dispar, iar conducătorii omenirii, din „stăpâni", devin „conducători" sau „comandanţi", impuşi la comandă de „talentul şi munca" lor, iar nu de ban.

„Talentul" luând conducerea masselor omeneşti, tradiţia şi sufletul omului, azi ameninţate a fi stăpânite de „emancipare" şi „libera cugetare", lansate şi finanţate de „capitalismul iudaic", vor fi salvate.

„Materialismul" iudaic, lipsit de orice ideal nobil şi divin, va cădea..., „Idealismul Creştin", care reprezintă morala binelui, frumosului, adevărului şi dragostei de aproape, va renaşte şi va asigura fiecărui popor viaţa lui proprie, conform datinelor sale.

Naţionalismul, azi ameninţat de internaţionalismul economic, care în locul lui Dumnezeu a pus banul, îşi va vedea existenţa asigurată. Se va da Cesarului ce este al Cesarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. „Diavolul", purtătorul „Viţelului de aur" va pieri. Cuvântul proorocului: „Izraile, peirea ta prin tine", se va împlini. Pacea va domni pe pământ. Ceea ce a început Creştinismul religios şi moral, va desăvârşi Fordismul economic şi politic.

G. Ionescu-Nica
avocat, fost deputat
— Turnu-Severin. —

Reprezentanţi ai poporului sau servitori ai guvernului?

Suntem siliţi a pune această întrebare aspră, văzând că guvernul dlui Maniu a cerut deputaţilor naţional-ţărănişti să semneze în alb demisia din calitatea de deputat.

Oricât ne-am sili să aflăm logica (judecata) acestei măsuri a guvernului, constatăm că funcţia de deputat, — sau de reprezentant al poporului, care e chemat să judece faptele guvernului şi să apere interesele poporului, — nu se poate împăca cu demisia dată ministrului de interne.

Iată de ce. Deputatul care şi-a dat demisia în alb — însemnează că nu mai poate judeca faptele guvernului; sau dacă totuşi ridică cuvântul împotriva faptelor acestuia, supărând pe vre-un ministru, va urma complectarea, înregistrarea şi publicarea în parlament a demisiei, — iar fostul deputat va trebui să părăsească, ruşinat, parlamentul.

Astfel stând lucrurile, întrebarea noastră către deputaţi, că sunt *reprezentanţi ai poporului sau servitori ai guvernului*, este îndreptăţită.

Gazetele din Bucureşti, nu ne spun dacă şi Jidanii şi socialiştii aleşi pe listele guvernamentale au semnat demisia în alb.

Noi însă bănuim că aceşti patrioţi de paradă — Jidanii şi socialiştii — nu se dau aşa uşor legaţi de limbă nici chiar în mâna dlui ministru Vaida, deşi acesta e francmason, deci unealta Jidovimii şi fost apărător al comuniştilor dela Oradea, în procesul din toamna trecută din Cluj.

Judecata guvernului, nu poate fi alta decât aceea, că se teme de cuvântul respicat al unuia sau mai multor deputaţi, care văzând că nu se împlinesc făgăduinţele date poporului, vor cere respectarea făgăduinţelor date, pentru a nu cădea în păcatele fostelor guverne, *averescan* şi *liberal*, cari au umplut lumea cu făgăduinţe fără ca să le fi împlinit vre-odată.

In cazul de faţă când gura deputaţilor guvernamentali este legată prin demisie, credem de cuviinţă, că ar fi mai nimerit *să se trimită*

acasă toţi parlamentarii, iar guvernul, pe răspunderea proprie, să lucreze cum judecă, că este mai bine pentru popor, pentru Ţară şi pentru Tron.

Prin această măsură s'ar realiza *o economie zilnică de trei sferturi de milion, care ar face 22 de milioane de lei lunar şi 132 de milioane de lei pe o jumătate de an, în schimb fiecare parlamentar în loc să peardă timpul prin Bucureşti şi-ar vedea fiecare de ocupaţiune.*

Câte lipsuri nu s'ar putea acoperi cu economia făcută timp de o jumătate de an, prin concedierea parlamentarilor?

Cu toate aceste măsuri avansate — de a lua demisia în alb a deputaţilor — ale guvernului naţional-ţărănist, fie ele chiar de precauţiune, noi suntem de părere, că actualul guvern să fie ţinut la putere timp cât mai îndelungat, pentru ca să arate ce este capabil a face în comparaţie cu ce a făgăduit poporului, în timpul cât a fost în opoziţie.

Iar deputaţii, falnicii deputaţi naţional-ţărănişti, cari au semnat demisiile, să se mulţămească cu titlul de servitori credincioşi ai guvernului, nu însă cu titlul de reprezentanţi ai poporului.

Şt. Peneş
— Cluj —

Pentru cei cari ne-au votat.

Escadronul salvator.

Poate că recentele alegeri au produs descurajare în multe inimi româneşti şi cu drept cuvânt, căci rezultatul lor, în ceeace priveşte L. A. N. C., a fost cu totul altul decât cel aşteptat. Treizeci şi două de mii de voturi, atât este numărul celor cari au mers cu noi; efectivul acesta electoral este, fireşte, minim faţă de cele 2,500.000 alegători, câţi are Ţara românească.

Pentru electorii partidelor, cari privesc rezultatele prin prizma strâmtă a sufragiului universal, acest rezultat este un argument care ne plasează în categoria grupărilor inexistente. De aci, marea veselie trâmbiţată de toate ziarele de partid, plus acelea ale presei „independente", veselie ce arată măsura în care sunt preocupaţi politicianii de interesele vitale ale Neamului românesc.

Pentru a strica bucuria acestor domni şi pentru a întări credinţa celor cari nu ne-au părăsit rândurile, voi evoca aci un episod din Epopea Napoleoniană, episod care cred eu, că are o mare asemănare cu situaţia ce ni s'a creat după aceste alegeri.

Era în timpul retragerii din Rusia (1812); „Marea Armată", istovită de interminabilele marşuri, în rândurile mereu rărite de boli şi de frig, nu mai opunea nici o rezistenţă trupelor ruseşti, cari trecând peste ariergărzi, izbeau grosul coloanei, producându-i piedeci enorme. Rând pe rând tot materialul de artilerie şi de geniu cade în mâna Ruşilor, drapelele regimentelor-fantome, se strâng în jurul Împăratului, toată povestea unei armate care şi-a purtat biruinţele dela Guadalchivir şi până la Moscova, dela Danzig şi până la Eufrat, se oglindeşte în aceste zdrenţe, purtate de ostaşi cu părul albit în lupte. Dar nimeni nu mai ia seama la ele, fiecare nu este preocupat decât de propria lui persoană, nimeni nu se mai gândeşte să lupte, situaţia este disperată pentru Francezi; „Marea Armată", va fi în curând nimicită, toată gloria Franţei va fi înmormântată în câmpiile acoperite de zăpadă; nici o rază de speranţă nu mai luminează calea Cezarului.

Dar când totul părea pierdut, când conducătorii duşmani se gândeau la ceremonialul cu care vor depune glorioşii vulturi imperiali în Kremlin, trompete franceze răsunară, arme prin glasul lor de foc trimiseră duşmanului, un răspuns neaşteptat, călăreţi în galop nebun se năpustiră în rândurile duşmane, semănând moartea cu săbiile lor.

Era un tânăr general, care în fruntea unui escadron, a unui singur escadron „l'éscadron sacré", alcătuit din floarea călărimii franceze, iluştrii reprezentanţi ai bravurei legendare a călăreţilor din toate timpurile, risipea visurile duşmane şi salva astfel în ceasul al unsprezecelea o întreagă armată.

In tot restul retragerii acest general cu escadronul lui, a făcut o ariergardă de fier. Glorioşii vulturi au văzut iarăşi pământul Franţei. Sub scutul acestui escadron, Armata franceză renăscu din cenuşe ca pasărea Phoenix, iar în 1814 la Brienne, Troyes, Rothiére şi Vauchemps, ea face minuni de vitejie, exact pe aceleaşi locuri unde 100 de ani mai târziu, strănepoţii ostaşilor salvatori, conduşi de Joffre şi de Gallieni consfinţesc prin memorabile lupte gloria Franţei eterne.

In domul Invalizilor la Paris, glorioşii vulturi stau mărturie bravurei escadronului salvator, în timp ce impresionantul mormânt al Cezarului, străjuit de 4 mareşali, simbolizează superioritatea Geniului latin.

Fraţi Români cari aţi alergat să străjuiţi drapelele noastre, atunci când toţi ceilalţi orbiţi de demagogi şi de jidoviţi căutau mântuirea în simbolul stupid al unui „inel", (roată fără spiţe) nu disperaţi, căci lupta voastră nu-i zadarnică, *la spatele micii voastre legiuni se va rândui mâine mulţimea de Români desamăgiţi de opera nefastă a politicianilor.* Vouă vă este dat ca să aşezaţi mâine în Pantheonul Neamului, alături de steagurile pe cari stă scris „alungarea fanarioţilor", „scuturarea de jugul turcesc", „înfăptuirea României Mari" şi pe acel al „drepturilor de stăpânire exclusivă peste aceste plaiuri a Poporului Românesc şi numai a lui".

Voi veţi fi slăviţii generaţiilor ce vor veni, voi cei 32.000 de azi, voi **escadronul salvator.**

Ion V. Emilian.
— Focşani. —

Corespondenţă din Turnu-Severin.

După alegeri...

La 12 şi 15 Decemvrie 1928, guvernul „Naţional-Ţărănesc" de sub şefia dlui Iuliu Maniu, a convocat corpul electoral în vederea efectuării noilor alegeri generale, cari s'au efectuat în perfectă ordine.

Guvernul „Naţional-Ţărănesc", având tot sprijinul Jidovimii parazitare, cât şi concursul formidabil al presei ultra democratice din strada Sărindar, a reuşit să câştige în decursul celor zece ani de lungă opoziţie simpatia masselor populare, obţinând în alegerile actuale enorme majorităţi! L. A. N. C. luptând singură în aceste alegeri şi lipsită de mijloacele financiare, a reuşit să obţină totuşi 32.276 voturi, care însă din cauza legii electorale, n'a permis întrarea nici unui reprezentant în Parlament al L. A. N. C.!

Cele 32.276 voturi, nu pot fi un motiv de descurajare pentru L. A. N. C., care vrând ne vrând trebuie să-şi împlinească în mod conştient misiunea istorică. L. A. N. C. care

reprezintă o acumulare de energii şi spirite idealiste în drumul pentru revendicarea drepturilor de recucerire a stării economice, grav compromisă de campionii bandei sioniste, cea cu nasul de cosor, nu trebuie să cedeze în faţa luptei grele, fără permanenta primejduire a intereselor evidente ale naţiunii! Este regretabil, foarte regretabil când în ciuda tuturor, în parlamentul românesc este loc numai pentru toţi duşmanii neamului românesc, pe când pentru adevăraţii Români, nu! Oare să fi murit ultima sfărâmătură de conştiinţă naţională în sufletul oricărui bun Român? Nu credem, din motivul în care s'au exprimat totuşi 32.276 voturi pentru L. A. N. C.

Atunci cărei cauze se datoreşte acest fapt?

Acest fapt se datoreşte rătăcirii şi uluirii generale, cari au dominat în alegerile din 1928! Ademenit de promisiunile fără sfârşit ale unei demagogii deşanţate, sufletul naţiunii române n'a mai ţinut seamă de glasul conştiinţii naţionale, şi s'a avântat în torentul naţional-ţărănist!

Dar va trece nu mult timp, când naţiunea română exploatată de atâta vreme de un politicianism venal, va regreta încrederea pe care a acordat-o până acum tuturor acelora care s'au compromis în ochii opiniei româneşti, şi într'un ultim apel de disperare va da mandat de conducere L. A. N. C., care este ultima rezervă şi expresia fidelă a năzuinţelor şi aspiraţiunilor viitoare ale Neamului Românesc! Şi atunci, numai atunci vorba poetului I. Ilieşiu:

Vor plânge văile de bucurie,
Ne-or saluta îmbătrâniţii munţi!

Mihail N. Golici
Turnu-Severin.

„Fondul operelor de binefacere ale A. S. R. Pricipesa Elena“ secţia Cluj.

La timpul său, în coloanele acestei reviste, am demonstrat cu o îndrăptăţită mulţumire activitatea desfăşurată de Societatea de binefacere „*Caritatea*“ din Cluj, de sub prezidenţia dnei Olivia dr. Deleu. Prin stăruinţa şi priceperea dnei dr. Deleu, dăinueşte şi progresează în Cluj o societate de binefaceri, care ar face cinste oricărui oraş din lume.

* * *

De data aceasta suntem obligaţi să vorbim în aceeaş măsură despre Aşezemintele de binefaceri ale A. S. R. Principesa Mamă Elena. Incă de prin anul 1924 ştiam în mod foarte vag, că A. S. R. venită în mijlocul nostru, din prilejul introducerii Sale în Familia Regală Română, a pus bazele unui fond de binefaceri. Atât şi nimic mai mult. Ziarele din capitală, grăbite a ne informa asupra hărţuelilor politice, au neglijat a ne pune în curent cu opera ce promova A. S. R. Principesa Elena.

In vară printr'o întâmplare aflai că A. S. R. şi-a întins terenul de operaţii şi asupra Ardealului şi că în Cluj fiinţează o secţie. Dela această descoperire am putut apoi urmări cu mai multă uşurinţă activitatea societăţii. Era tocmai în timpul când un grup de fetiţe alese de prin nevoiaşe gospodării clujene se îmbarcau în tren cu destinaţia „Colonia de vară Principesa Elena“, Mangalia. La miezul nopţii, pe un timp ploios-răcoros dna Hilda Beşa secretara secţiei, alerga prin gară supraveghind îmbarcarea fetiţelor trimise spre a-şi întrema sănătatea pe malul Mării Negre, lângă oraşelul Mangalia.

Urmând acelaş drum şi scriitorul acestor rânduri am putut vedea în gara Bucureşti pe dl dr. Gomoiu, directorul general al „Fondurilor operelor de binefacere ale A. S. R. Principesa Elena“, întreţinându-se prieteneşte cu fetiţele; personal le-a condus în restaurantul gării pentru a le servi o gustare, apoi personal le-a recondus la vagon. In Constanţa dna dr. Gomoiu a aşteptat la gară grupul fetiţelor pornite din suburbiile Clujului, pentru aflarea săsănătăţii pe plaja Mării, le-a plătit o altă gustare şi cu camioane le-a trimis la colonie.

La 6 săptămâni un alt grup de 20 băieţi adunaţi din aceleaşi sărăcăcioase case, a fost trimis la Mangalia şi se spune că pe tot parcursul, atât la ducere cât şi la întoarcere, copiii s'au bucurat de o aleasă îngrijire.

Cheltuelile de întreţinere a copiilor în colonie cât şi transportul lor, a fost acoperit din fondurile secţiei Cluj.

* * *

In după masa zilei de 21 Decemvrie, în sala prefecturii, comitetul secţiei Cluj a aranjat un frumos pom de crăciun desvăluit cu colindele corului Episcopiei ortodoxe, în faţa unui impresionant număr de copii şi părinţi, săraci. Doamna prof. Mărioara Şerban preşedinta secţiei, într'o simţită cuvântare a arătat dragostea ce poartă A. S. R. Principesa Mamă Elena, copiilor nevoiaşi şi în duioase exemple a demonstrat bunătatea M. S. Regelui Mihai I, care creşte interesându-se necontenit de starea copiilor săraci şi făcând lor daruri din obiectele ce posedă. In urmă dna H. Beşa a distribuit la 80 copilaşi, îmbrăcăminte de iarnă, ghete, căciuli, etc., apoi bomboane, cozonaci, jucării; 80 copii aleşi dintre cei mai săraci, prin anchete domiciliare făcute de către dna Susana Câmpeanu, soră de ocrotire, au fost îmbrăcaţi cu haine în majoritatea cazurilor confecţionate chiar după măsură, haine plătite de către doamnele din societate şi unele lucrate chiar de către doamne.

Am remarcat în asistenţă pe doamna Vaida-Voevod prezidentă de onoare, dna dr. R. Boilă, dna dr. Deleu, dna dr. Alma Mohora-Popoviciu, dna dr. Poruţiu, dna Decei, dna Felicia dr. Răzvan, dna E. Oţoiu şi altele cărora le cerem scuze dacă nu le-am reţinut numele.

Secţia Cluj a „Fondurilor operelor de binefacere ale A. S. R. Principesa Elena“, într'un timp relativ scurt a desfăşurat o activitate, care-i face o deosebită cinste şi promitem a reveni asupra acestei societăţi.

At. Motogna
Cluj.

Cum Jidanul ne ucide neamul prin alcool.

Pentru dl Doctor I. St. Furtună, şi pentru creştinii conştienţi.

In No. 19—20 al revistei „Sănătatea“ din Decemvrie 1928, găsim citate — după rapoartele soc. *Temperenţa,* — cifre îngrozitoare, „riguros exacte“:

„60% din crime la sate, din cauza beţiei;

„22% din copiii beţivilor tuberculoşi;

„19% epileptici şi tâmpiţi;

„46% din cazurile de nebunie provenite din beţie (Ancheta Ligii mondiale);

„25% din recruţii noştri, respinşi, în urma alcoolismului, (ancheta din Maiu, a Minist. Muncii);

„45% din boli — provocând moartea — din cauza alcoolismului;

„48% din copiii dela sate, morţi înainte de a fi împlinit vârsta de 5 ani, — având drept cauză alcoolismul părinţilor lor, (statistica

Ministerului de Interne);

„**52.460** cârciumi în toată (?) țara și n'avem decât *15.120* de școli și 13.622 biserici; *cu aproape 50%* mai *multe cârciumi* decât *școli și biserici* la un loc;

„16.000,000.000 Lei risipiți anual „pentru băuturile spirtoase; aproape „50% din budgetul statului — în „afară de 4—5 miliarde, pagube in„directe depe urma alcoolului; „110.000 vagoane alimente hrăni„toare = în valoare de 7 miliarde „Lei, transformate anual în băuturi „otrăvitoare; (vezi: registrele Minist. „de Finanțe), pe când *economiile* la „**toate** *băncile populare* nu sunt „decât de 660 milioane Lei, iar „Casa de depuneri, numai 220 mi„lioane Lei".

„Ce soartă fatală ne urmărește — încheie Rev. Sănătatea — „dacă nici „aceste cifre îngrozitoare nu sunt în „stare să ne sguduie, să ne recu„leagă și să ne facă să reacționăm, „întreg neamul contra acestui flagel?!"

Da! Tocmai fiindcă puțini dintre noi ne mai sguduim, de aceste stări îngrozitoare, reculegându-ne, iacă reacționăm pe cât putem împotriva flagelului alcoolic:

52.460 de cârciumi; aici popas...; rugăm frumos revista Sănătatea — respective pe ilustrul savant Dr. I. St. Furtună — să binevoiască și să ne indice — cel puțin, măcar, — instituția de unde am putea avea „cifre tot atât de riguros exacte", despre procentul pe *naționalități* și *rituri,* al cârciumarilor cari dețin aceste 52.460 brevete. *)

Acestea pentru a putea și noi să pronunțăm un coeficient proporțional al „îngrozitorului număr de otrăvitori ai nației noastre".

Suntem siguri că nu ne vom înșela: — 80-90% sunt JIDANI. Și, atunci, e de ajuns numai să înfățișem „rapoarte statistice", spre semnare, unor oameni a căror inimi nu pot fi sesizate — la minimum măcar — de adjectivele cari îți sbârlesc părul, adjective ce ți se par fantastice — în realitate ele fiind icoana reală a stărilor de lucruri? E de ajuns să scriem în van statistici? Să cheltuim alți și alți bani pentru anchete și para anchete **) fără să punem stavilă prin legi cât mai aspre *„flagelului?"* Credem că nu!

Credem însă, altceva necesar: Spânzurători pentru toți podgorenii Wechsleri, Alter-ați-sohni, Pascali, Haimsohni, cât și pentru toți cârciumarii *Jidani* și **creștini,** cari în goana după imense înavuțiri*), omoară anual — zeci de mii de suflete, otrăvesc părinți ai căror copii — din generație în generație — degenerează spre *ruinarea totală fizică, a nației noastre* și spre *câștigul total* al hidrei jidovești.

*Iar până la***) *spânzurători* și *țepe, cerem:* înăsprirea la maximum posibil de tortură fizică, a legilor pentru: a) *producerea* și fixarea la minimum de producere a băuturilor alcoolice, b) *falsificarea* lor și c) pentru *osândirea* fără considerații a autorilor culpabili de nerespectarea acestor *câteva din punctele unei legi eficace, model,* — a cărei lipsă se resimte grozav.

Numai așa credem că putem fi de vre-un folos operei de distrugere a flagelului alcoolic din țara noastră, și numai așa înțelegem că se va mai aduce și pipăi și ceva „fapte" nu numai vorbe; și când, pentru una sticlă de rachiu *„preparat Wechsler",* Jidanul cârciumar Samuel Löbel ori Samy Bernstein, vor zace cu ochii sticlă unu 'n fața celuilalt, trași în țepe la răspântii, să fim siguri că țărănimea o să bea mai puțin, și pentru ea găsindu-se destule țepe s'o vindece de „gustul rachiului", dacă nu se va vindeca de cuvântul celor ce-i vor „binele cu bine".

C. A. Spina.
— Câmpina —

*) Nu mai vorbim de cei clandestini, cari ating cu siguranță încă 50% din totalul statisticei de mai sus.

**) *(prea puțin „riguros exacte").*

*) *Iosub* (Gheorghe ???) Solomon cârciumar arhimilionar omorît în satul Bivolari (Iași) și Const. Pană interpretul lui Paul Altersohn et. Comp.

**) găsirea acelui *„Român dictator",* care să reînființeze și să aducă moartea prin spânzurători și țepe...

Din campania electorală.

Reproducem mai jos următorul manifest al *dizidenților național-țărăniști* din județul Severin:

„Alegători.

Partidul Național-Țărănesc a ajuns la cârma țării prin minciună și amăgirea voastră.

Nu vă mai lăsați înșelați.

Țara nu mai poate fi condusă cu vorbe goale, ci cu muncă cinstită și pricepută.

Feriți-Vă de agenții Partidului Național-Țărănesc plătiți cu banii lui Iuda.

Miniștrii partidului Național-Țărănesc sunt tovarăși cu băncile jidovești.

Ce dreptate puteți aștepta dela Jidovi?

Nu întăriți cu votul vostru puterea lui Iuda.

Aduceți-Vă aminte de vremurile Consiliului Dirigent, când voi îndurați lipsurile în timp ce sarea, porumbul și petrolul treceau încărcate pe lângă satele voastre flămânzite, ca să îmbogățească pe Jidani și tovarășii lor din partidul național.

Feriți-Vă de lupi în piele de oaie și de jidoviți cu haină țărănească.

Nu votați pe național-țărăniști, că roata lor trage la carul jidovesc!"

Pedepsirea trădătorului Paul Iliescu.

— La Vatra Dornei —

Trădătorul Paul Iliescu — acel care s'a furișat în Ligă, ca să o distrugă prin intrigi, și care purta, în automobilul său cu „Svastica" pe toți Jidanii săi clienți, pe străzile Capitalei, ca să-i vază toată lumea — după ce a fost exclus din Ligă, al cărei reprezentant fusese în Adunarea Deputaților, ales la 1925, de către județul Câmpulung (Bucovina): a avut îndrăzneala să se prezinte iarăși în fața alegătorilor Câmpulungeni, de data aceasta pe lista averescană-iorgistă și pentru care s'a și dus la Vatra-Dornei, ca să-și susțină candidatura!

Această nemai închipuită îndrăzneală, a trădătorului Paul Iliescu — a provocat o adâncă revoltă, legitimă în rândurile fraților noștri naționaliști creștini, și care a făcut că puțin i-a lipsit să-l *linșeze:* dacă nu ar fi scăpat cu fuga *adăpostit de Jidani,* și făcând astfel încă odată dovadă, că era în slujba Jidanilor!

In această privință, iată ce scrie ziarul socialist, jidănesc, — el își zice „internațional" — „Vorwärts", în numărul său de Duminică 9 Decemvrie 1928:

„Pățania dlui Iliescu.

„Din Dorna, ni se scrie: la 6 a „lunei acesteia, a apărut aici dl *„Paul Iliescu,* candidat pe lista „averescană-iorghistă pentru ju„dețul Câmpulung, ca să facă „propagandă pentru această listă. „Iliescu, se știe că era mai în„nainte conducător al Cuziștilor, „cari acum îl combăteau ca „transfug și trădător. O grupă

„de Cuzişti, cu dl Sofron Robota „în frunte îl recunoscu, urmărin- „du-l înarmaţi cu ciomege. I- „liescu s'a refugiat în Otelul „Central", şi numai cu multă „greutate a scăpat de pedeapsa „linşărei (Lynschjustiz) de către „foştii săi partizani. El a trebuit „să fugă fără pălărie printr'o uşă „dosnică a otelului, şi este iro- „nie deosebită, că fostul Cuzist, „a trebuit să ceară ajutorul „câtorva Jidani"!

Pedepsirea trădătorului Paul Iliescu, se vede că este *exemplară* făcându-l să se dea pe faţă încă odată el însuşi, ca *instrument al Jidanilor:* cari i-au venit în ajutor, în ultima clipă!

Fraţilor noştri din Vatra-Dornei li trimetem toate felicitările, pentru atitudinea lor cinstită, şi bărbătească: nepermiţând ca o canalie de felul trădătorului Paul Iliescu, să sfideze opinia publică.

E o lecţie de moralitate socială, de care vor putea să profite şi alţii. Şi care e bine să fi fost aplicată acelui, care a crezut că prin uneltirile lui ticăloase, va putea să distrugă organizaţia Ligii.

Dar apa trece — cum a fost apa murdară a lui Paul Iliescu — iar pietrele, mai curate, rămân.

Să-i fie de pomină, şi de învăţătură trădătorului!

Şi să mai poftească la Vatra-Dornei!

Din **„Apărarea Naţională"**
Iaşi.

Bravo dlor Bucovineni! Vă rugăm să aflaţi că nici fraţii Ardeleni nu s'au lăsat mai pe jos. La Ileanda în judeţul Someş au bătut cu ouă clocite pe trădătorul Valeriu Roman, care, dupăce a jurat pe sfânta cruce şi a luat şi altora jurământul de credinţa neclintită faţă de L. A. N. C., a trecut la liberali; şi în alegerile din Decemvrie venind să facă propagandă pentru liberalii, întovărăşiţi cu Jidanii Filderman şi Bercovici, a păţit, în hohotul de râs al satului, cele mai sus amintite. Aceeaş răsplată aşteaptă şi pe alţi trădători.

„Infrăţirea Românească".
Cluj.

Dela aderenţii noştri.

Onor. Redacţie a revistei „Infrăţirea Românească"
CLUJ.

Subsemnatul abonat al revistei „Infrăţirea Românească" cu profund respect vin a Vă ruga să binevoiţi a dispune ca celea arătate mai jos să fie publicate în preţioasa Dv. revistă, ce cu onoare conduceţi.

Odată cu întrarea în anul 1929, doresc din tot sufletul meu fericire revistei, ce a desvoltat în sufletul meu adevărata dragoste de patriotism cu care mă mândresc, — pe calea aceasta simt o datorie faţă de aceasta revistă, ce merită atenţiunea tuturor bunilor Români, ca începând de azi înainte glasul ei duios să influinţeze inimile noastre mai mult ca întotdeauna.

Fie care bun Român să-şi dea silinţa de a se abona la această revistă, care luptă neîncetat pentru dreptate şi pentru fericirea neamului românesc, care în timpul de faţă se află pe povârnişul prăpastiei, datorită unor oameni fără suflet, cari au dat prilej de a se strecura în mod fraudulos pe pământul nostru românesc, lepra jidovească, care folosindu-se de bunătatea noastră sapă în ascuns la temelia fericirii noastre.

Dacă nu ne vom înrola cu toţii sub drapelul L. A. N. C., pentru a lupta cu înverşunare împotriva pericolului jidovesc ce ameninţă ţara noastră, vom devenii sclavii lor şi'n adevăr vom pieri ca naţiune, — iar acelor jidoviţi cari îndrăznesc a-şi ridica glasul împotriva noastră merită în adevăr, să le amintim din nou versul marelui scriitor Bolintineanu:

Cei ce poartă jugul şi-a trăi mai vor
Merită să-l poarte spre ruşinea lor.

Alexandru Morariu.
Silivaşul de Câmpie — jud. Cluj.

Convocare.

Domnii preşedinţi ai organizaţiilor judeţene împreună cu foştii candidaţi ai L. A. N. C., din alegerile generale dela 12 Decemvrie 1928,

Sunt convocaţi a lua parte la consfătuirea ce va avea loc la Iaşi, în ziua de **Sâmbătă 2 Februarie 1929** (Intâmpinarea Domnului).

La ordinea zilei:

1. Organizaţia L. A. N. C.
2. Activarea propagandei.

Domnii membri convocaţi cari nu vor putea să asiste — precum şi toţi acei cari ar avea vre-o lămurire de dat — vor trimete comunicările lor subsemnatului, pentru a fi supuse consfătuirei.

Preşedintele Suprem al L. A. N. C.
A. C. Cuza.

Precizări de actualitate.

Reproducem din comunicatul Marelui Consiliu al L. A. N. C. din Iaşi, dela 15 August 1926 următorul fragment:

„L. A. N. C. şi Biserica[1]

Văzând campania de presă deschisă în unele ziare, cu intenţia de a prezenta Liga într'o lumină falsă şi a mistifica programul clar al ei, faţă de biserică, Liga declară că singura normă de care înţelege să se conducă se află precizată în programul său la Cap. IX: „Despre problemele Bisericeşti", al cărui rezumat este că Liga stă pe baza credinţei Bisericilor naţionale, de învăţătura lor nu se atinge, şi urmăreşte reprimarea tuturor sectelor contradictorii acestei învăţături.

A. C. Cuza".

Reproducem din *Călăuza bunilor Români,* ediţia III, revăzută şi adăugită de dl A. C. Cuza, apărută la Iaşi 1927, pagina 21, cap. IX:

„Probleme bisericeşti.

Cele 2 biserici naţionale în trecutul neamului au ţinut locul Sfatului Naţional, având acelaş merit în conservarea noastră etnică şi culturală. Neamul trebue să fie recunoscător bisericilor naţionale şi să le ridice la autoritatea şi importanţa cuvenită în viaţa publică. Statul numai sprijinit de ideea creştină şi mână în mână cu bisericile naţionale poate soluţiona importanta problemă a formării caracterului cetăţenesc.

Respectând aceste adevăruri, Statul român ţine cont şi de libertatea conştiinţei. Celelalte biserici, în special cele creştine, încă au dreptul la toată solicitudinea din partea Statului, dar numai cât timp aceste respectă interesele naţionale ale Statului român.

Având aceste consideraţiuni vrem:

Art. 23. — *a)* Desăvârşirea autonomiei bisericilor naţionale eliberându-le de sub orice tutelă politică;

b) Regulamentarea raporturilor cu Scaunul Papal în sensul apărării intereselor şi demnităţii naţionale;

c) Armonie frăţească între bisericile naţionale cu excluderea desăvârşită a luptelor confesionale;

d) Inzestrarea bisericilor naţionale cu mijloacele materiale necesare şi salarizarea preoţilor în măsura cuvenită demnităţii slujitorilor altarului.

Art. 24. — Acordarea autonomiei şi pentru celelalte biserici recunoscute, însă pe lângă instituirea unui efectiv control şi supraveghere din partea Statului, ca să nu treacă peste cadrele chemării lor şi să nu susţină curente duşmănoase sau dăunătoare ţării.

Reprimarea sectelor periculoase Statului".

[1] Vezi Infrăţirea Românească Anul II, No. 21—22 din 1 Sept. 1926.

INFORMAȚIUNI

„Infrățirea românească pentru popor“. Aducem la cunoștință că ziarul nostru numit „Infrățirea românescă pentru popor“ de sub conducerea Dlui Profesor I. C. Cătuneanu dela Universitatea din Cluj, va continua să apară regulat așa încât fiecare sătean, bun Român și adevărat creștin, va avea bucuria să-l citească în ceasurile lui de tihnă. Noi voim să luminăm poporul asupra pericolului jidovesc și suntem siguri că isbânda noastră va veni, pentrucă ceeace propovăduim este drept și adevărat.

Rugăm pe cititorii noștri, cari primesc această foaie pentru popor, să o dea mai departe spre a fi citită și pe cât îi ajută punga și îi îndeamnă sufletul, să ne sprijine făcând abonamente, cari costă numai 120 lei pe an, adecă zece lei la lună.

Luați aminte, frați cititori, că 10 lei pe lună nu poate atârna prea greu nici în cea mai săracă gospodărie, când trebue să ținem seamă că înaintașii noștri au jertfit mult mai mult ca să ajungem la desrobirea neamului, pe care Jidanii din nou vor să-l bage în jugul robiei.

*

Pentru ajutorarea înfometaților din Basarabia. Citim în gazete că domnii ofițeri din Divizia XV au cedat 1% din leafă timp de trei luni; că I. P. S. Mitropolitul Gurie a intreprins o colectă prin organele bisericești; că învățătorii și profesorii de liceu sunt pe cale să imiteze frumosul exemplu al ofițerilor; că teatrul rusesc „*Odeon*“ va da o reprezentație, iar cinematografele din Chișinău vor da câte un leu de fiecare bilet vândut — toate acestea pentru înfometații din Basarabia. — Lăudăm din inimă, pe toți donatorii înșirați mai sus, și ne întrebăm nedumeriți:

Domnul Maniu n'ar fi putut da înfometaților din Basarabia, plata celor patru miniștri fără portofoliu și a celor doi subsecretari de stat creiați de Domnia sa?

Câți înfometați nu și-ar fi potolit foamea cu 200 de vagoane de porumb lunar, cât face plata acestor șase excelențe; creiate de guvernul economiilor zis și național-țărănist?

*

Un obiceiu frumos și folositor. Gazeta „*Svastica Banatului*“ de sub conducerea inimosului președinte al organizației L. A. N. C. dl Alexandru Țiereanu, din Timișoara, s'a tipărit și anul acesta, la fel ca anul trecut, dimpreună cu un frumos călindar de perete.

In chipul acesta, fiecare cititor pe lângă cuprinsul gazetăresc, are la îndemână un calendar frumos pe care ar trebui să-l cumpere altfel, cel puțin cu patru Lei.

Indemnăm toate gazetele organizației L. A. N. C. să imiteze frumosul și folositorul obicei al suratei „Svastica Banatului“, tipărind gazeta de Anul Nou pe spatele unui calendar frumos.

*

Crăciunul interzis în Rusia. Reproducem știrea de mai jos din gazeta „Apărarea Națională“ din 23 Decemvrie 1928, ce apare în Iași.

„Kowno 20. — Din Moscova se anunță, că autoritățile superioare sovietice au oprit în toată Rusia sărbătorirea Crăciunului“.

„Toate fabricele și instituțiile vor lucra în zilele de Crăciun, iar teatrele vor reprezinta piese din repertoriul obicinuit. De asemenea, gazetelor le-a fost interzis să publice orice gen de articole în legătură cu nașterea Mântuitorului“.

„*Autoritățile superioare sovietice* — cari interzic serbarea Crăciunului — se știe că sunt conduse de Jidani! Creștinii din România, să vadă ce au de făcut: ca să nu ajungă, și ei, ca autoritățile lor să încapă pe mâna Jidanilor!“.

Citește și judecă iubite cititor asupra știrei de mai sus, dându-ți seamă că neamul jidovesc, atât el cât și uneltele lui credincioase ascunse sub numele de *libercugetători, francmasani, pocăiți, adventiști, mileniști, sâmbătari* sau oricum se vor numi, ei nu urmăresc altceva decât să ne dărâme în primul rând, Biserica și frumoasele noastre obiceiuri creștinești.

Doriți stările din Rusia sovietică?

Atunci ascultați sfaturile Jidanilor și ale uneltelor lor.

Doriți ca România să fie a Românilor?

Ascultați sfaturile Ligii Apărării Naționale Creștine.

*

Voiți să cunoașteți ce se petrece la Căile Ferate? Poftiți și cetiți „Gazeta Ceferistului“ organul de apărare al intereselor slujbașilor ceferiști, ce apare în Cluj de două ori pe lună sub conducerea distinsului și neînfricatului Român dl M. Moga.

In această gazetă veți vedea fraudele, hoțiile, persecuțiile și toate nedreptățile și fărădelegile săvârșite la Căile Ferate Române din Transilvania, Bănat și părțile ungurene.

Suntem mulțumitori dlui M. Moga pentru frumoasele sale intențiuni de a descoperi tot ce este putred, corupt și nedrept la C. F. R. pentru a întrona în locul acestor păcate, dreptatea, cinstea, caracterul și ocrotirea imensei averi reprezentată de Căile Ferate Române.

Nu putem să ne împăcăm cu faptul, că dl Moga caută pricina tuturor răutăților dela instituția unde a servit, numai și numai în tabăra liberalilor. Cum rămâne cu fanatismul, cu viclenia și cu hoția jidovească? cu șovinismul, cu încăpățînarea și cu iredentismul maghiar?

Toți ceferiștii Români împreună cu dl Moga au cuvântul!

*

Antisemitismul în Rusia. Iată în traducere fidelă textul cu titlul de mai sus apărut în revista germană „*Der Welt- Kampf*“, caetul 60 din Decemvrie 1928, ce apare în München.

Gazeta *La Russie Oprimée* pe care o scoate în Paris jumătatele de Jidan Kerenski, scrie următoarele, asupra antisemitismului din Rusia Sovietică:

„Regimul Sovietic a adus la îndeplinire ceeace guvernul țarilor nu a putut înfăptui și anume: a umplut țărănimea și massele proletare cu antisemitism.

„Măcelărirea în massă a bieților Ruși și jafurile conduse în mod public de Jidani, a stârnit simțul de răsbunare în toți Rușii adevărați și a răscolit toată lumea dela sate.

„In mintea poporului necultivat s'a format convingerea, că puterea *Sovietelor* este una cu puterea *Jidanilor,* și ura în contra sistemului Sovietic înseamnă ură în contra Jidanilor. Chiar printre comuniști a început să răsară antisemitismul. Mulți cred că schimbarea actualului regim va duce la progromuri sângeroase“.

Citește, și înțelege iubite cititor, unde a ajuns sărmana Rusie sub oblăduirea regimului Sovietic, regim pe care ar voi să ni-l pună după cap atât Jidanii cât și comuniștii din cuprinsul țării noastre.

Rugăm pe domnii abonați ai Revistei noastre, ca în scrisorile ce ni le trimit în legătură cu Administrația Revistei, să menționeze numărul abonamentului (ce se găsește tipărit pe fișa cu adresa).

Administrația Revistei.